

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 07 sierpnia 2018 r.

Pozwem z dnia 23 listopada 2017 r. (data prezentaty, k. 1) powodowie J. O. i A. C. wnieśli pozew przeciwko pozwanemu (...) Ochrona sp. z o. o. w W. o zapłatę na rzecz J. O. kwoty 1.504,61 zł brutto z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 września 2017 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz na rzecz A. C. kwoty 1.964,19 zł brutto z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 września 2017 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu, w tymi kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazali, że domagają się zapłaty w/w kwot tytułem części wynagrodzenia z umów zlecenia zawartych odpowiednio dnia 20 września 2016 r. i dnia 15 czerwca 2016 r. za pełnienie funkcji agentów ochrony na rzecz pozwanego, tj. w przypadku J. O. częściowo za wrzesień 2016 r. oraz październik 2016 r. a w przypadku A. C. częściowo za październik 2016 r., których pozwany bezpodstawnie nie wypłacił powodom (pозew, k.1-7).

W odpowiedzi na pozew z dnia 05 stycznia 2018 r. (data nadania, k.52) pozwany (...) Ochrona sp. z o. o. w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz od powodów kosztów procesu, wskazując na nieistnienie zobowiązania po stronie pozwanego.

Zdaniem pozwanego powód J. O. na podstawie umowy z dnia 20 września 2016 r. przepracował we wrześniu 2016 r. 80 godzin z wynagrodzeniem w wysokości 720 zł. Pozwany zakwestionował grafik przedstawiony przez powodów (k.26-27) z uwagi na to, że nie został przez nikogo zatwierdzony, a także nie uwzględnia on kary umownej nałożonej na powoda J. O. dnia 31 października 2016 r. w wysokości 900 zł za nienależyte wykonanie umowy tj. niestawianie się na wyznaczonym obiekcie ochrony od dnia 28 października 2016 r. Wobec tego, jego wynagrodzenie w październiku 2016 r. wyniosło 639 zł z czego 484,94 zł wypłacił pozwany a resztę inny podmiot.

Z kolei, powód A. C. przepracował w październiku 2016 r. 195 godzin. Na powoda dnia 31 października 2016 r. nałożono karę umowną w wysokości 900 zł za niestawianie się na wyznaczonym obiekcie ochrony od dnia 28 października 2016 r. oraz karę umowną w wysokości 200 zł za niezwrócenie umundurowania stanowiącego własność pozwanego. Jego wynagrodzenie wyniosło zatem w październiku 2016 r. 655 zł z czego 284,94 zł wypłacił pozwany a resztę inny podmiot (odpowiedź na pozew k.58-62).

W piśmie procesowym z dnia 19 marca 2018 r. (data nadania, k.89) powodowie zakwestionowali kary umowne, na które powołał się pozwany w odpowiedzi na pozew, gdyż brak było podstaw do ich nałożenia, skoro nie wyrazili oni zgody na zmianę lokalizacji, na której mieli pełnić obowiązki, czego wymagała umowa i nie byli poinformowani o nałożonych karach umownych. Poza tym, powód A. C. zdał mundur, zatem kara za niezwrócenie umundurowania była niezasadna. Ich zdaniem wynagrodzenie wypłacone przez Grupę (...) sp. z o. o. a nie przez pozwanego dotyczyło innych umów zlecenia (pismo procesowe powodów k.77-80).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 21 września 2016 r. Grupa (...) sp. z o. o. w W. i J. O. zawarli umowę zlecenia na usługi reklamowe i promocyjne, a dnia 16 czerwca 2016 r. Grupa (...) sp. z o. o. w W. zawarła analogiczną umowę z A. C..

Dowód: umowy zlecenia k.81-82 i 85-86; PIT-y k.83-84 i 87-88; zeznania powoda J. O. k.98-98v; zeznania powoda A. C. k.99.

Dnia 20 września 2016 r. (...) Ochrona sp. z o. o. w W. (zleceniodawca) zawarł z J. O. (zleceniobiorca) umowę zlecenia, na podstawie której zleceniobiorca miał świadczyć na rzecz zleceniodawcy usługi ochrony osób i mienia znajdującego się na terenie chronionych przez zleceniodawcę obiektów (§ 1 ust. 1). Strony uzgodniły, że dni, godziny oraz obiekty na których wykonywane są czynności będące przedmiotem umowy ustalane będą przez strony tej umowy każdorazowo,

na okres 1 miesiąca w terminie 3 dni przed końcem każdego miesiąca kalendarzowego (ust. 3). Zleceniobiorca samodzielnie lub w porozumieniu z innymi zleceniobiorcami określa dni oraz godziny, w jakich wykonywał będzie zleczone czynności. Powyższe nie może naruszać zobowiązań wynikających z § 1 ust. 1 (ust. 4). Zleceniodawca zastrzegł sobie prawo do wskazania różnych miejsc (obiektów) wykonywania tej umowy, przy czym zmiana lokalizacji każdorazowo następować miała po uprzednim uzgodnieniu i akceptacji zleceniobiorcy. Powyższe nie może naruszać zobowiązań z § 1 ust. 1 i 2, które stosuje się odpowiednio (ust. 5). Umowa została zawarta na okres 20.09.2016 r. – 31.08.2019 r. (§ 2). Strony postanowiły, że za wykonane czynności zleceniobiorcy przysługiwać będzie wynagrodzenie miesięczne, którego wysokość będzie zależna od ilości i rodzaju wykonywanych w danym okresie rozliczeniowym prac. Wynagrodzenie za godzinę pracy ustalono na kwotę 9 zł netto (§ 3 ust. 1). Zleceniobiorca w terminie do dnia 5-tego każdego miesiąca doręczy zleceniodawcy rachunek zawierający kwotę należnego wynagrodzenia za wykonane w danym okresie rozliczeniowym czynności będące iloczynem stawki godzinowej z ilością przepracowanych godzin (ust. 3). Wynagrodzenie płatne będzie co do zasady w terminie 25 dni od dnia doręczenia zleceniodawcy rachunku (ust. 4).

W przypadku stwierdzenia przez zleceniodawcę nienależytego wykonania przedmiotu umowy przez zleceniobiorcę lub nie dopełnienia postanowień zawartych w umowie a w szczególności § 1, 2 i 4, strony zgodnie ustaliły wysokość kary umownej do wysokości należnego zleceniobiorcy wynagrodzenia za ostatni pełny miesiąc kalendarzowy, licząc od dnia stwierdzenia naruszenia (ust. 5). Przy wykonywaniu zlecenia zleceniobiorca korzystał będzie ze stanowiącego własność zleceniodawcy sprzętu, wyposażenia oraz umundurowania (§ 4 ust. 2). W przypadku zakończenia wykonania zlecenia zleceniobiorca miał zwrócić zleceniodawcy wszystko co dla realizacji tej umowy otrzymał, a w przypadku zniszczenia otrzymanych rzeczy zobowiązany został do zapłaty odszkodowania w wysokości równej wartości otrzymanych do wykonywania zlecenia rzeczy (ust. 3).

Dowód: okoliczności bezsporne; umowa z dnia 20 września 2016 r. k.14-15; zeznania powoda J. O. k.98-98v.

Dnia 15 czerwca 2016 r. (...) Ochrona sp. z o. o. w W. (zleceniodawca) zawarł z A. C. (zleceniobiorca) umowę zlecenia, na podstawie której zleceniobiorca miał świadczyć na rzecz zleceniodawcy usługi ochrony osób i mienia znajdującego się na terenie chronionych przez zleceniodawcę obiektów (§ 1 ust. 1), o treści odpowiadającej treści umowy zawartej dnia 20 września 2016 r. z J. O., z tą różnicą, że umowa ta została zawarta na okres od dnia 15 czerwca 2016 r. do 31 maja 2019 r.

Dowód: okoliczności bezsporne; umowa z dnia 15 czerwca 2016 r. k.16-17; zeznania powoda A. C. k.99.

W ramach umowy z dnia 20 września 2016 r. J. O. pracował po 16-17 godzin, a od października po 17 godzin. Ostatni dyżur miał on dnia 26 października 2016 r. W sumie przepracował we wrześniu 88 godzin, a w październiku 171 godzin. Nigdy nie otrzymał od zleceniodawcy munduru służbowego.

Dowód: zeznania powoda J. O. k.98-98v; grafik za wrzesień 2016 r. k.26; grafik za październik 2016 r. k.27.

Dnia 12 września 2017 r. (...) Ochrona sp. z o. o. w W. odebrał wezwania do zapłaty kwoty 1.504,38 zł brutto tytułem wynagrodzenia na rzecz J. O. z umowy zlecenia zawartej dnia 20 września 2016 r. oraz kwoty 1.964,09 zł brutto tytułem wynagrodzenia na rzecz A. C. z umowy zlecenia zawartej dnia 15 czerwca 2016 r. – w terminie 7 dni od otrzymania wezwania.

Dowód: wezwania do zapłaty z dowodowymi nadania i wydrukiem z systemu śledzenia przesyłek k.18-25.

W ramach umowy z dnia 15 czerwca 2016 r. A. C. przepracował w październiku 2016 r. 195 godzin. Dnia 26 października 2016 r. miał ostatni dyżur. Umundurowanie, które otrzymał od zleceniodawcy oddał mu bez pokwitowania.

Dowód: zeznania powoda A. C. k.99; grafik za październik 2016 r. k.27.

(...) Ochrona sp. z o. o. w W. tytułem wynagrodzenia z umowy zlecenia wypłacił na rzecz:

- J. O. kwotę 720 zł dnia 20 października 2016 r. (za październik 2016 r.), kwotę 484,94 zł dnia 22 listopada 2016 r. (za listopad 2016 r.),

- A. C. kwotę 284,94 zł dnia 22 listopada 2016 r. (za listopad 2016 r.)

Dowód: potwierdzenia przelewów k.28-30.

Grupa (...) sp. z o. o. w W. tytułem wynagrodzenia z umowy zlecenia wypłaciła na rzecz:

- J. O. kwotę 154,06 zł dnia 21 listopada 2016 r.,

- A. C. kwotę 370,06 zł dnia 21 listopada 2016 r.

Dowód: potwierdzenia przelewów (...).

Dnia 31 października 2016 r. inspektor (...) Ochrona sp. z o. o. w W. wystawił dokument „Potrącenie za mundur” na A. C..

Dowód: (...) k.44.

Dnia 31 października 2016 r. inspektor (...) Ochrona sp. z o. o. w W. wystawił „Dokument kary” na kwotę 900 zł na A. C. za przewinienie polegające na tym, że od dnia 28 października 2016 r. nie stawił się do wykonania zlecenia na obiekcie PRAKTIKER w J.. Taki sam dokument wystawiono na J. O..

Dowód: „Dokumenty kary” k.45-46.

Przedstawiony stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie a wyżej wskazany materiał dowodowy, to jest na podstawie dokumentów, których prawdziwość i treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron, jak też nie budziła wątpliwości Sądu. Podkreślić należy, że dwa dokumenty były kwestionowane wzajemnie przez strony, tj. zbiorcze zestawienie godzin (k.42-43) przedłożone przez pozwanego oraz grafiki przedstawione przez powodów (k. 26-27). O ile Sąd nie miał wątpliwości, że pierwszy z powołanych dokumentów nie może być uznany za wiarygodny, gdyż dokument ten nie został przez nikogo podpisany, brak jest na nim także adnotacji, iż dokument ten został doręczony i zaakceptowany przez powodów, powodowie kwestionowali prawdziwość tego dokumentu, a mimo to pozwany nie podjął dalszej inicjatywy dowodowej celem wykazania prawdziwości tego dokumentu, o tyle w przypadku drugiego dokumentu, w ocenie Sądu nie można mu odmówić wiarygodności i mocy dowodowej. Podkreślić trzeba, że powodowie potwierdzili w swych zeznaniach liczbę przepracowanych godzin na podstawie przedmiotowych umów zleceń. Liczba ta znajdowała odzwierciedlenie w treści grafików załączonych do pozwu. Zeznań powodów w tym zakresie pozwany nie kwestionował, wobec czego, należało uznać grafiki przedstawione przez powodów za wiarygodne.

Odnosnie trzech dokumentów przedstawionych przez pozwanego tj. „Potrącenie za mundur” i dwa „Dokumenty kary” z dnia 31 października 2016 r., to brak było podstaw do kwestionowania, że dokumenty takie zostały wystawione przez pozwanego, co jednak nie mogło być utożsamiane ze stwierdzeniem zasadności ich wystawienia, którą to okoliczność Sąd badał na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

W zakresie okoliczności bezspornych i przyznanych Sąd dokonał ustaleń na podstawie art. 229 i 230 k.p.c. Zgodnie z powyższymi przepisami nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane.

Powodowie cofnęli wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków (k.78).

Sąd dokonywał również ustaleń na podstawie zeznań powodów J. O. oraz A. C.. Zeznania powodów Sąd uznał za wiarygodne w całości, były jasne, logiczne, znajdowały potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym i nie były kwestionowane przez pozwanego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powodowie J. O. i A. C. dochodzili w niniejszej sprawie od pozwanego (...) Ochrona sp. z o. o. w W. zapłaty na rzecz J. O. kwoty 1.504,61 zł brutto oraz na rzecz A. C. kwoty 1.964,19 zł brutto tytułem niewypłaconych przez pozwanego na rzecz powodów części wynagrodzeń należnych im zgodnie z umowami zlecenia zawartymi z pozwanym przez powodów odpowiednio dnia 20 września 2016 r. i dnia 15 czerwca 2016 r., których przedmiotem było pełnienie funkcji agentów ochrony na rzecz pozwanego. Powodowie wskazywali, że w/w kwoty dotyczą w przypadku J. O. wynagrodzenia częściowo za wrzesień 2016 r. oraz październik 2016 r. a w przypadku A. C. częściowo za październik 2016 r.

Pozwany kwestionował roszczenie powodów w całości, utrzymując, że powodowie uzyskali całość należnych im wynagrodzeń, a wypłacone z tego tytułu kwoty zostały pomniejszone o nałożone na nich kary umowne zgodnie z postanowieniami umów łączących strony.

Bezspornym w niniejszej sprawie pozostawało to, że pozwanego łączyły z powodami J. O. oraz A. C. umowy zlecenia odpowiednio z dnia 20 września 2016 r. oraz z dnia 15 czerwca 2016 r., na podstawie których powodowie – zleceniobiorcy, mieli świadczyć na rzecz pozwanego – zleceniodawcy, usługi ochrony osób i mienia znajdującego się na terenie chronionych przez zleceniodawcę obiektów.

Zgodnie z art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie (art. 735 § 1 k.c.).

Odpłatność nie stanowi istotnego elementu treści umowy zlecenia, która może zostać zawarta zarówno jako umowa odpłatna, jak i nieodpłatna. W świetle art. 735 § 1 k.c. zasadą jest odpłatność zlecenia. Zleceniobiorcy należy się stosowne wynagrodzenie, jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że zobowiązał się wykonać zlecenie bez wynagrodzenia. Umowa zlecenia ma charakter nieodpłatny tylko wówczas, gdy z umowy lub z okoliczności wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać zlecenie bez wynagrodzenia.

Nie ulega wątpliwości, że strony umów z dnia 20 września 2016 r. oraz z dnia 15 czerwca 2016 r. przesądziły o odpłatnym charakterze tych stosunków prawnych, przewidując, że za wykonane czynności zleceniobiorcom przysługiwać będzie wynagrodzenie miesięczne, którego wysokość będzie zależna od ilości i rodzaju wykonywanych w danym okresie rozliczeniowym prac. Wynagrodzenie za godzinę pracy ustalono na 9 zł netto (§ 3 ust. 1).

Pozwany okoliczności powyższych nie kwestionował. Przedmiotem sporu pozostawała natomiast przede wszystkim liczba godzin przepracowanych przez powoda J. O. w okresie objętym sporem, na którą powołał się powód w pozwie. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a przede wszystkim z grafików przedstawionych przez powodów, których treść znajdowała potwierdzenie również w dowodach z zeznań powodów wynika, że w ramach umowy z dnia 20 września 2016 r. powód J. O. pracował we wrześniu 88 godzin, a w październiku 171 godzin, tj. łącznie 259, natomiast w ramach umowy z dnia 15 czerwca 2016 r. powód A. C. przepracował w październiku 2016 r. 195 godzin. Mimo że pozwany kwestionował twierdzenia o liczbie godzin przepracowanych przez powoda J. O., to nie przedstawił na potwierdzenie swego stanowiska żadnego wiarygodnego dowodu, co Sąd szczegółowo wyjaśnił już wcześniej. W tych okolicznościach należało uznać, że powód J. O. na podstawie umowy z dnia 20 września 2016 r. w sumie przepracował we wrześniu 2016 r. 88 godzin, a w październiku 2016 r. 171 godzin, natomiast powód A. C. przepracował na podstawie umowy z dnia 15 czerwca 2016 r. 195 godzin w październiku 2016 r.

Pozwany tymczasem nie wypłacił powodowi ekwiwalentu za przepracowane godziny obliczonego według stawki wskazanej § 3 ust. 1, gdyż jak wskazywał, wynagrodzenie należne powodowi obniżył o kwoty stanowiące kary umowne nałożone na powodów zgodnie z postanowieniami umów zlecenia. Zgodnie z § 3 ust. 5 umów, w przypadku stwierdzenia przez zleceniodawcę nienależytego wykonania przedmiotu umowy przez zleceniobiorcę lub nie dopełnienia postanowień zawartych w umowie a w szczególności § 1, 2 i 4, strony zgodnie ustaliły wysokość kary umownej do wysokości należnego zleceniobiorcy wynagrodzenia za ostatni pełny miesiąc kalendarzowy, licząc od dnia stwierdzenia naruszenia.

Zgodnie z treścią art. 483 § 1 k.c. można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Jednocześnie zgodnie z art. 484 § 1 k.c., w razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania kara umowna należy się wierzycielowi w zastrzeżonej na ten wypadek wysokości bez względu na wysokość poniesionej szkody. Żądanie odszkodowania przenoszącego wysokość zastrzeżonej kary nie jest dopuszczalne, chyba że strony inaczej postanowiły. Kara umowna jest dodatkowym zastrzeżeniem umownym, wprowadzanym do umowy w ramach swobody kontraktowania, mającym na celu wzmocnienie skuteczności więzi powstałej między stronami w wyniku zawartej przez nie umowy i służy realnemu wykonaniu zobowiązań. Treścią zastrzeżenia kary umownej jest zobowiązanie się dłużnika do zapłaty wierzycielowi określonej kwoty pieniężnej w razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania. Zapłata kary umownej stanowi niejako automatyczną sankcję przysługującą wierzycielowi w stosunku do dłużnika w wypadku niewykonania przez niego lub nienależytego wykonania zobowiązania z przyczyn, za które dłużnik odpowiada.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że strony umów z dnia 20 września 2016 r. i 15 czerwca 2016 r. na podstawie art. 353¹ k.c. według swego uznania ustaliły, iż w przypadku nienależytego wykonania przedmiotu umowy przez zleceniobiorcę lub nie dopełnienia postanowień zawartych w umowach a w szczególności § 1, 2 i 4 przez zleceniobiorców, pozwany będzie uprawniony do naliczenia kary umownej. Warunkiem naliczenia tejże kary było jednakże stwierdzenie, że nastąpiły określone w umowie przesłanki, tj. nienależyte wykonanie przedmiotu umowy. W tym zaś zakresie pozwany powoływał się na to, że powodowie nie stawili się w ustalonym terminie na obiekcie, na którym mieli pełnić służbę, tj. od dnia 28 października 2016 r. nie stawili się do wykonania zlecenia na obiekcie PRAKTIKER w J.. Powodowie utrzymywali jednak, że nie wyrazili oni zgody na zmianę lokalizacji, na której mieli pełnić obowiązki, czego wymagała umowa.

Z treści umów zlecenia wynika, iż w § 1 strony uzgodniły, że dni, godziny oraz obiekty na których wykonywane są czynności będące przedmiotem umowy ustalane będą przez strony tej umowy każdorazowo, na okres 1 miesiąca w terminie 3 dni przed końcem każdego miesiąca kalendarzowego (ust. 3). Pozwani samodzielnie lub w porozumieniu z innymi zleceniobiorcami określać mają dni oraz godziny, w jakich wykonywać będą zleczone czynności. Powyższe nie może naruszać zobowiązań wynikających z § 1 ust. 1 (ust. 4). Pozwany zastrzegł sobie jednocześnie prawo do wskazania różnych miejsc (obiektów) wykonywania tej umowy, przy czym zmiana lokalizacji każdorazowo następować miała po uprzednim uzgodnieniu i akceptacji powodów (ust. 5).

Powyższe zapisy umowy są jasne i nie wymagają wykładni oświadczeń woli, a wynika z nich, iż warunkiem zmiany lokalizacji pełnienia służby przez powodów było uprzednie uzgodnienie tej kwestii z powodami a dodatkowo uzyskanie ich akceptacji w tym zakresie. Tymczasem, pozwany (a to na nim w tym zakresie spoczywał ciężar dowodowy – art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.), nie wykazał, że uzgadniał zmianę lokalizacji z powodami, a już z całą pewnością nie udowodnił, iż uzyskał w tym przedmiocie akceptację powodów. Wobec tego, należało uznać, że powód bezpodstawnie naliczył karę umowną w stosunku do powodów, skoro nie zachodziły przesłanki, które zgodnie z § 3 ust. 5 umów uprawniały go do tego. W konsekwencji pozwany bezpodstawnie odliczył od wynagrodzenia należnego powodowi kwoty naliczonych kar umownych po 900 zł.

Podobnie nie było podstaw do pomniejszenia wynagrodzenia należnego powodowi A. C. za niezwrócenie munduru służbowego. W przypadku zakończenia wykonania zlecenia umowa z dnia 15 czerwca 2016 r. przewidywała, że powód

zwróci pozwanemu, wszystko co dla realizacji tej umowy otrzymał, a w przypadku zniszczenia otrzymanych rzeczy zobowiązany został do zapłaty odszkodowania w wysokości równej wartości otrzymanych do wykonywania zlecenia rzeczy (§ 4 ust. 3). Z zeznań powoda A. C. wynika, iż rzeczywiście otrzymał on umundurowanie od pozwanego, lecz bez wątpienia zwrócił je po zakończeniu wykonania umowy. Pozwany nie kwestionował zeznań powoda i nie wykazał też, aby zwrócone umundurowanie było zniszczone, co uprawniałoby go do naliczenia odszkodowania na podstawie § 4 ust. 3 umowy. W tych okolicznościach nie ulega wątpliwości, że pozwany niezasadnie obniżył kwotę wynagrodzenia należnego powodowi A. C. za październik 2016 r. o kwotę 200 zł za rzekomo zniszczony mundur służbowy.

Wobec powyższego Sąd doszedł do przekonania, że powodowie zasadnie dochodzili od pozwanego zapłaty na rzecz J. O. kwoty 1.504,61 zł brutto oraz na rzecz A. C. kwoty 1.964,19 zł brutto, które odpowiadały części wynagrodzeń powodów należnych im na podstawie przedmiotowych umów zlecenia za przepracowane w miesiącach wrześniu i październiku 2016 r. godziny pracy. Sąd uwzględnił zatem powództwo w całości.

Podstawę orzeczenia o dochodzonych pozwem odsetkach ustawowych stanowił przepis art. 481 § 1 k.c. Stosownie do jego treści, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Odsetki należały się stronie powodowej od dnia 20 września 2017 r., która to data nie była kwestionowana przez pozwanego i uwzględniała termin na wykonanie zobowiązania wyznaczony pozwanemu w wezwaniu do zapłaty.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, wynikającą z treści art. 98 § 1 k.p.c. Skoro zatem powództwo uwzględnione zostało w całości, to powodom należy się od pozwanego pełen zwrot poniesionych przez nich kosztów procesu, które sprowadzały się w niniejszej sprawie do kwoty opłat od pozwu w wysokości: 76,00 złotych (J. O.) i 99,00 zł (A. C.), kwoty po 17,00 zł tytułem opłat skarbowych od pełnomocnictw oraz kwot po 900,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego wyliczonego w oparciu o § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.).

Sąd zasądził więc od pozwanego na rzecz powoda J. O. kwotę 993,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz na rzecz powoda A. C. kwotę 1.016,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

SSR Barbara Syta – Latała

20.08.2018 r.

ZARZĄDZENIE

(...)

SSR Barbara Syta – Latała

20.08.2018 r.